30/11/2021

Οι νέοι και η Εκκλησία

/ Νέοι και Εκκλησία

Συνέντευξη που παραχώρησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης Παύλος (μακαριστός πλέον) στον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Αμαθούντος κ. Νικόλαο, για το περιοδικό της Μητροπόλεως Λεμεσού "Παράκληση", αναφορικά με τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι νέοι.

Σεβασμιώτατε,

Ποια βλέπετε ως τα κυριότερα προ-βλήματα που αντιμετωπίζουν οι νέοι μας σήμερα;

Θεωρώ ότι το κυριότερο άμεσο πρόβλημά τους είναι η εγκατάλειψή τους από εμάς τους μεγάλους. Σήμερα διαρκώς αυξάνεται ο αριθμός των παιδιών που χάνουν το χαμόγελο μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Η τόσο απαραίτητη επικοινωνία με τους

γονείς, που πρέπει να αρχίζει από τη βρεφική ηλικία είναι ανύπαρκτη. Οι γονείς δεν γνωρίζουν τι απασχολεί τα παιδιά τους, ούτε τους κινδύνους στους οποίους είναι εκτεθειμένα.

Ένα άλλο σημαντικό πρόβλημα είναι η κακή παιδεία που τους προσφέρεται. Το παιδί μέσα στο σχολείο περνάει τα κρισιμότερα χρόνια του. Τα χρόνια κατά τα οποία διαμορφώνει την προσωπικότητά του. Ένα παιδί σε αυτή την ηλικία γίνεται αυτό που θα είναι αύριο. Το σχολείο δεν αγγίζει τον μαθητή σαν πρόσωπο. Εκπαιδεύει ίσως το μυαλό του, αλλά αφήνει ανέγγιχτη την ψυχή του. Στόχος της παιδείας σήμερα είναι να φορτώνει δεδομένα το μυαλό του παιδιού. Αλλά ένα παιδί δεν είναι ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής αλλά ένα ζωντανό πρόσωπο, που χρειάζεται αλήθεια και αγάπη.

Η απουσία νοήματος στη ζωή είναι ένα πάρα πολύ μεγάλο θέμα και πρόβλημα για πολλούς νέους ανθρώπους. Τους έχουμε μπερδέψει εμείς οι μεγάλοι. Κοιτάνε τη ζωή μας και δεν βλέπουν φως.

Οι εξαρτήσεις είναι επίσης μια μεγάλη μάστιγα, που θερίζει τα νέα παιδιά. Σε αυτές πολλές φορές αναζητούν το νόημα που δεν τους βοηθήσαμε να βρουν. Η ραγδαία εξάπλωσή τους σημαίνει ότι ζούμε σε μια εποχή παρακμής. Ρώτησα ένα νέο παιδί: «γιατί, παιδί μου, παίρνεις ναρκωτικά;» η απάντησή του ήταν: «πέστε μου εσείς, γιατί να μην πάρω!». Αν λοιπόν στα παιδιά μας τους προσφέρουμε μια παιδεία και μια αγωγή που δεν τα έμαθε γιατί να μην πάρουν, έχουμε πραγματικά χρεοκοπήσει.

Σήμερα οι νέοι άνθρωποι είναι η μεγάλη αγορά από την οποία όλοι «οι έμποροι» προσπαθούν να ψωνίσουν.

Η Εκκλησία τι μπορεί να απαντήσει και να προβάλει στις αναζητήσεις των νέων της εποχής μας και με ποιους τρόπους θα μπορούσε να τους προσεγγίσει και να επικοινωνήσει καλύτερα μαζί τους;

Η Εκκλησία από τη φύση της είναι ο κατ’ εξοχήν χώρος των νέων, γιατί μπορεί με τον πιο ουσιαστικό τρόπο να πλη-ρώσει τις υπαρξιακές τους ανάγκες και να νοηματοδοτήσει τη ζωή τους.

Στην Εκκλησία ο νέος άνθρωπος δεν στοχάζεται για τον Θεό, δεν φιλοσοφεί αφηρημένα για την ύπαρξή Του, αλλά βιώνει εν σαρκί την παρουσία Του, γίνεται μέτοχος της Θείας ζωής Του. Στην Εκκλησία πάντοτε, αλλά και σήμερα, ο νέος άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να ψηλαφήσει τη δυνατότητα της θεώσεως στα πρόσωπα των παλαιοτέρων και των νεωτέρων ανθρώπων του Θεού. Γνω-ρίζω ότι η απλή συνάντηση και μόνον, ακόμη και επαναστατημένων νέων, με μορφές όπως ο

π. Ιάκωβος, ο π. Παΐσιος, ο π. Πορφύριος, ήταν γι’ αυτούς το πέρας πάσης αντιλογίας.

Η Εκκλησία ταιριάζει στους νέους, είναι ο φυσικός τους χώρος, γιατί είναι ένας δυναμικός χώρος, ένας χώρος γεμάτος δύναμη και ζωή, ένας χώρος άθλησης. Το αγώνισμα μέγιστον. Η πραγμάτωση της ζωής, σαν αγάπη, ο αγιασμός του προσώπου, η θέωσή του, δηλαδή η πλήρης καταξίωση της ζωής του.

Όσον άφορα τους τρόπους και τους δρόμους προσέγγισης των νέων ανθρώπων το πρώτο που χρειάζεται είναι η υπομονή και η αγάπη. Η ποιμαντική διακονία των νέων στη Μητρόπολη σας, τη Μητρόπολη Λεμεσού, είναι μια ολοκληρωμένη απάντηση για το τι μπορεί να κάνει ένας Πατέρας πνευματικός, για να πλησιάσει και να διαλεχθεί με τους νέους ανθρώπους. Δεν είναι κυρίως τα μέσα αλλά ο τρόπος και ο τρόπος είναι η αγάπη.

Πόσο εύκολο είναι να πετύχουν οι γονείς στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους εν όψει της κρίσης θεσμών και αξιών και αλλοτρίωσης γενικά της κοινωνίας μας; Πώς μπορεί να βοηθήσει η Εκκλησία τους γονείς στο θέμα αυτό;

Η αίσθηση που έχω είναι ότι οι γονείς αργούν να ασχοληθούν με τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών και όταν αρχίζουν τα προβλήματα είναι πλέον αργά. Η διαπαιδαγώγηση αρχίζει από τη βρεφική ηλικία και προϋποθέτει γονείς που είναι αληθινά κοντά στα παιδιά τους. Πολλοί γονείς, ενώ με μεγάλη επιμέλεια κάνουν τα εμβόλια στα παιδιά τους, παραλείπουν τα πνευματικά εμβόλια, τη μύηση των παιδιών τους στη ζωή της Εκκλησίας, στην προσευχή, την κοινωνία τους με τη χάρη του Θεού. Ένας γονιός που διαρκώς διαλέγεται με το παιδί του, μπορεί να κουβεντιάσει τα πάντα για όσα ζει το παιδί μέσα στον κόσμο. Τον πρώτο λόγο παίζει το παράδειγμα των γονέων. Η εφηβεία είναι μια δύσκολη ηλικία που δεν αντιμετωπίζεται με καταστολή και καταπίεση αλλά με υπεύθυνο διάλογο. Μπορούμε κάλλιστα να θέσουμε όρια στα παιδιά μας, αρκεί να τους εξηγούμε το κάθε τι. Μαζί με το προσωπικό παράδειγμα των γονέων η προσευχή στον Θεό για τα παιδιά τους είναι βασικό όπλο στον πνευματικό αγώνα. **Όπως έλεγε ο π. Πορφύριος, όταν εμείς συμβουλεύουμε τα παιδιά μας, η φωνή μας φτάνει στα αυτιά τους. Όταν όμως τους μιλάει ο Θεός, ο λόγος Του φθάνει στην καρδιά τους**. Εάν ένα παιδί έχει σωστά βιώματα από την παιδική ηλικία, τότε θα ξεπεράσει καλά τον κάβο της εφηβείας. Οι σχολές γονέων που λειτουργούν σε πολλές Μητροπόλεις είναι ένας τρόπος που η Εκκλησία μπορεί να βοηθήσει τους γονείς, αρκεί και οι γονείς να έχουν την ταπείνωση, για να μπορούν να δεχθούν συμβουλές. Η οργανωμένη ποιμαντική διακονία των νέων στην Ενορία είναι μια πολύ σημαντική βοήθεια για τους γονείς και είναι σημαντικό να συνεργάζονται με

την ενορία τους προς αυτή την κατεύθυνση. Οι Κατασκηνώσεις με τη μοναδικότητα της εμπειρίας που προσφέρουν στα νέα παιδιά, είναι ένα ισχυρό ανάχωμα στη διαλυτική εποχή μας. Νομίζω τελικά ότι η συνεργασία της Οικογένειας με την Εκκλησία είναι μια πολύ μεγάλη ελπίδα.

(Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Παράκληση. Διμηνιαία Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού, τεύχος 65)